

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεδῶν, ἀγώνων.

Δεκαπέντε Νοεμβρίου,
λύσσα τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημύμ' ἀπὸ Λεπτά.

Πόντος ἑξασκὰ κι' ἓνα
κι' ὄλοι τάχομε χαμένα.

Ἐτοῦ Κανάρη τὸ βλαστάρι.

Ἰνόμισαν κι' αὐτὸς πὼς θάναι τοῦ ψευτοπολέμου βάρδια
σάν τοὺς ἄλλους, ποὺ καλύθεις ἑβδομάρδιζαν σανοῦ...
πόνος ῥίξωσε ἴστον Ναυτῆ τὰ βαθεῖα τὰ φυλλοκάρδια,
ποὺ τὰ φλόγιζαν μπουρλότα τοῦ μεγάλου Ψαριανοῦ.

Ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν «τόση δόξα κριμα κριμα!»
κι' ἀπὸ τῶν ματιῶν τὴν ἄκρη
κατρακύλι' ἓνα δάκρυ,
κι' ἔσταξε σιγὰ κι' ἔχάθη μὲς ἴστον πικραμένο κῆμα.

Μὲς ἴστης ἀδοξῆς ἀρμάδας τὴν ἔντροπῆ, τὴν καταφρόνια,
ρίχνει κάτω κι' ὁ Κανάρης τοῦ Ναυάρχου τὰ γαλόνια,
μὰ τὸ χέρι τοῦ φιλώντας τόσος κόσμος κελαίθει
πὼς δὲν γίνεται κοπέλι τοῦ Κανάρη τὸ παιδί.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ἐο Φασουλῆς ἴστον Ναύσταθμον ἔβρισκε τὸν Περικλέτο
κι' ἀρχίζου τὸ ντουέτο.)

Φ.—Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος κι' ὁ τρομερὸς Ἀράπης,
ποὺ τοὺς ναυμάχους τοὺς Ρωμηοὺς ἀσπροπροσώπους βγάξει,
κι' ἴμουντζουρώθηκε μ' αὐτὸν ὁ Τούρκος ὁ Σατραπῆς
κι' ὁ στόλος τοῦ δὲν ἄρρησε τῆς Πόλις τὸ Μπουγάκι.
Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νάτα τὰ συνεργεῖα,
ποὺ ἔφθ πολλῶν ἀργία,
νάτα τὰ λάδια, τὰ σχοινιά, τὰ ξύλα, τὰ ναντέμια,
ποὺ τὰ σκορποῦν ἔδω κι' ἔκει σορόκα και μελιτίμια,
κι' οὔτε κανεῖς δὲν ἔβρισκεται νὰ τὰ περιμαζέψῃ
και κάθε ξένος ἔρχεται νὰ ὄψ και νὰ χαζέψῃ.

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νὰ και τὸ μονοπάτι,
ποὺ τότε καταμόναχος ὁ Πρίγκηψ ἑπερπάται,
πρὶν πᾶνε τὰ καράβια μας ἴστη Μῆλο και ἴστη Σκιάθου
νὰ πιάσουνε κταπόδια,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο κόντευα νταλίριο νὰ πάθω
μὲ σὲ και μ' ἄλλα βώδια.
Ἐδῶ λοιπὸν ἐσκίπτετο τοῦ μίλλοντος πολέμου
τὰ τόα ἀνδραγαθήματα,
ποὺ τόσα κράτη γείτονα τοῦ φρικιωντος Αἵμου
τὰ πῆραν γιὰ μαθήματα.
Ἐδῶ λοιπὸν ἐσκίπτετο, κι' ἡ προκομαῖα δεχηῖ
ποδῶν μεγάλων ἰχνη,
και σχεδία ναυμαχιῶν, ποὺ χαραγμέν' ἔκομα
τὰ βλέπει μὲς ἴστον χῶμα.

Πολλοὺς αἰῶνας παρείδε, Μούσα,
τὰς νίκας τῶων περιφανῶν,

